

עזאק ועזוד

אסופת שירים בנושא עלים



עזאק ועיד

אסופת שירים בנושא עלים
מבחר משוררים

עזאק ועוד עזאק

אסופת שירים בנושא עלים
מבחר משוררים

מז'טיב
ספרים

עלה ועוד עלה | מבחר משוררים
A leaf and another leaf | Various Poets

עריכה, עיצוב ועימוד: אלירן דיין
כותרת האסופה: מתוך השיר "עלה ועוד עלה" מאת תמר דוד־כריספי
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ה 2025

© 2025 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים
© 2025 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים
info@motiv-magazine.co.il

סדר השירים והסיפורים

- 9.....הגרוש | עדנה אפק
- 10.....עליה | בועז אלבראנס
- 11.....תומר | חנה שנהב
- 12.....שיח בן עץ | סתו לנצר
- 14.....עלה חדש צמח | אברהם (רמי) ישראל
- 15.....מפזרת | שירלי שמואל
- 16.....רוח מגיחה | רון גרא
- 17.....טיפות | אילן ענבר
- 18.....מראת עץ ישנה | דלית ולדמן
- 20.....שני עלים נידפים | מינה גורל
- 21.....עלה ועוד עלה | תמר דוד־כריספי
- 22.....עץ הצאלון | נורית טל דורות
- 23.....בחצר אצל סבתא | יהודה ניסן
- 26.....עלה קטן | בנימין ברויאר
- 28.....אהבת הזית והתאנה | אסתר א. קאפח
- 29.....תלחש בי סוד | חנה שנהב
- 30.....שלכת | שירלי שמואל
- 32.....אביב | רון גרא
- 33.....ירוקי העד | תמר דוד־כריספי
- 34.....הגנן מיפן | נועם מאיר שדות
- 35.....על (ה) לב | צביה רוזנקרנץ־שמש
- 36.....* | חנה מורג
- 37.....מדינה בשלכת | יוסי מורג
- 39.....פגישה בשדרה | עפרה מדקר
- 41.....העלים שנשרו | אברהם (רמי) ישראלי

- 42.....* | דליהרות הלפרין.
- 43.....לא אוהב את הסתיו | אילן ענבר.
- 45.....ירוק בצמרתך | סתו לנצר.
- 46.....עכשיו כאן סתיו | עדנה אפק.
- 47.....לראות סתיו | יוסי מורג.
- 48.....אלה | חנה שנהב.
- 49.....הבל | סיגל שובל.
- 50.....החידלון | רון גרא.
- 51.....* | יובל ששון.
- 52.....קונספציה בירוק | סתו לנצר.
- 54.....ילדה של קיץ | שירלי שמואל.

עלה ועוד עלה היא אסופת שירים מטעם מוטיב ספרים שמאגדת יצירות שעוסקות באותם פלאי טבע קטנים ועדינים, המלווים אותנו לאורך עונות השנה, משמשים כסמל להתחדשות, להתבגרות ולחלוף הזמן. הם מרשרשים ברוח הסתיו, מבלבלים באביב, מעניקים צל בקיץ, נושרים לאדמה בחורף ונושאים עמם סיפורים וזיכרונות.

אסופה זו מוקדשת לעלים – אותם שומרי סוד של העצים. דרך השירים, נצא למסע בעקבות רחשיהם החרישיים, צבעם המשתנה, ותפקידם הסמלי בטבע ובחיינו. בין הדפים תפגשו עלים של ילדות, של פרידה, של געגוע, של אהבה ושל תקווה – כל אחד מהם נושא עמו רגש, מחשבה או סיפור קטן מחיינו.

אלירן דיין

הגרש

עדנה אפק

עֲרוֹת הָעֵץ מִכָּה בִּי.
הִנֵּה הָעֵץ בְּגִלְלוֹ גֵּרְשָׁנוּ?
עֲלֹתוֹ עַל הַקֶּרֶעַ
בְּכִי גֹפִי הַמְזֻדְמָן



עליה

בועז אלבראנס

עליה של אמי מנחים לי בקדר
עלים אדמים וגדולים של שלכת
עלים שנשמתמרו במשך שנים בתוך ספר
ועכשו שוכבים בין שתי זכוכיות ומסגרת מתכת

עלים בשרגיים ממדינות רחוקות
שנשרו על הארץ, אבל לא זו שלנו
לנו אין פאלה בקרשות או בקרובות
הלנואי והיא היתה עדין אתנו

ליום הלדתה אבא מסגר לה את העלים
בקש רשות מן הסופרים
ולאחר שקבלה, הוציאם מן הדפים
בעורקיהם עדין זרמות המלים

אמי כבר מזמן נאספה אל עליה
מותה היתה קשה בהרבה מסייה
על אמי כמעט כבר אינני חושב ככה סתם
אבל כל ערב אתה אני נרדם

תומר

חנה שנהב

מתוך כתמר
לבו כדקל
מתמר אל על

כפות ידיו הקטנות
נעצמות כאתרוג
לופתות אהבה

שפתיו נושקות כערכה
עיניו עלי הדס
ריחו גן עדן.



שיח בן עץ סתו לנצר

עלה נתז חושק בצמרתו
הוא צודק לגמרי, הרי,
אין יפה כמו עץ בפריקתו.
יתכן שאינו מודע,
לחסרון בפתיחתו,
ויגונו ישא לקטח,
יצרב לו בקבו.

ובקבו מקום בטוח,
שם העצב לא קים,
מקום מוצל,
תוכל לבוח,
מעמלו אכל תאכל.

ענף שוכב, הנה הקליח,
מבעד סבד, נורא אלים.
עבת, חנוק, ידו נשלחת,
שם, ילטף הוא פרי.



אך שָׁמָא כָּד, יְצִיץ, יְבֵלִית,
יִדְגָּג אֶת צִמְרָתוֹ,
אֶת פְּרוֹתָיו לֹא יֵאכְלֶנָה,
יִרְקְבוּ הֵם בְּתוֹכוֹ.

הַעֵץ אֲשֶׁר יוֹדֵעַ, מְחַבֵּר גַּם לַעֲצָמוֹ,
יִרְאֶה, תוֹגָה, בּוֹשֶׁה וְנֹעַם,
הַתְּבַצְרוּ בְּתוֹךְ בְּטָנוֹ.
וְשִׁרְשׁ מְסֹר יַעֲבִירוּהוּ,
אֵל כָּל הָאֲחִים יִחְדְּיוּ,
שְׂאִין לְשֹׁמֵר עֵמֶק בְּבֶטֶן,
אֶת אֲשֶׁר רוֹצוֹת יִדְיוּ.



עלה חדש צמח אברהם (רמז) ישראלי

בבוקרו של אביב רענן
בצבץ לו עלה חדש על בד
לא הפריע לו שבחויץ מענן
הוא הרגיש שיכות ליצר עד.

עלה שהגיע לאחר תקופת שלכת
למרגלות העץ עוד שכבו קודמיו
עדין לא נדע שגם הוא יצטרף ללכת
עלה צעיר שבפיו עדין שני חלב.

הסתפל סביבו בגאונה לא מסתרת
מי ידמה ומי ישנה לו פה גבוה
עוד כמה ימים יסתפל ויבין אחרת
אבל לפי שעה הכל טוב, אין רע.

בבוקרו של קיץ שרבי ומזיע
עדין היה העלה על מקומו
כבר לא פה צעיר וירק, ללא זיע
כבר הרגיש את הכל ונדע את מקומו.

מפזרת

שירלי שמואל

כמו רוח סתו המפזרת
עליה בשלכת,
כך גם את,
לעתים בלי משים
מפזרת לכל עבר חיוכים.

קמה בבקר,
רעננה וקורנת,
מפזזת ורוקדת,
מפזזת לך איזה שיר
לשאותך מעיר,
משפריצה איזה בלשם,
מרעננת את הלויק,
מפזרת אהבה,
נותנת גם חבוק.

מודיעה לסביבה -
קמתי לעוד יום חדש-
ראו את הפלא-
הנה עוד יום עלה.



רוח מגיחה

רון גרא

רוח מגיחה מעיפה
עלים וענפים
בגנת סלע יעקב.
יש מהלך עם מקל
יש נתמך בעובד זר
מובסים לתלוטין
טרף קל.

בעמק חלומם אולי
חוזרים אל דמם הצעיר

נאני לשנותי חסרות השחר.



טיפות אילן ענבר

טיפות, כדורים של בדלח
על עלה מתנדנד עם הרוח
אור וקמח ראשונה מפציע
את הטפות עוטרף בהלה
מגן, מחמם... מאדה.



מראת עץ ישנה דלית ולדמן

בזריחת הבקר
מראה מלבנית עשוית עץ
לשעונה על גדר
מכסת עלים ירקיים
רעננים.

מנחת היא לעיני כל
למען תלקח.
בודדה נעזובה
היא
ושקרירית.

והנה אני,
פוסעת לי בשביל הסיים
ומבחינה בה.

מתבוננות אנו אחת בשניה.
משמקפת אני בה
מתבוננת היא בי
מתבוננת אני בעצמי.



חיוך נפרש על פני,
שמחה ממלאה אותי
כאלו
השארה היא שם
למעני.

מבקשת אני לעצמי
להתבונן ולהזכר
עד כמה חשובה
ההתבוננות בינכם
של
הסמים.



שני עלים נידפים מינה גורל

ראה, אֲנַחֲנוּ עֲנִיִּים
לא נוֹתֵר לָנוּ
אֵלָא אֱלֹהִים
וּכְמִיהֶתְנוּ אֵלָיו.
ראה, אֲנַחֲנוּ שְׁנֵי עֲלִים נִדְפִים
שְׁנֵי שָׂרוּ מֵעַץ
וּבְמִקְרָה
נִתְקְלוּ.



עלה ועוד עלה

תמר דוד־כריספי

בחלוף השנים

נשרו להם

זכרונות ילדותו

אהבה ראשונה

שהלכה ודעכה

עלה זכרון נמק

ועוד

עלה

ועוד

עלה

מעלעל במוחו בספר הזכרונות

מנסה להאחז בטוב

ליבש ולהנשיר את הכאב

להנמר עירם כעץ בסמו

האם יתחדשו מערמי זכרונותיו?

לא ידע.

עץ הצאלון נורית טל דורות

עץ הצאלון מאדים שערותיו
מנער ראשו בפרחי תשוקה
אל האדמה הבוערת תחתיו
גאיה ננוס ובכחוס בתגיגה

גאיה לוחשת חבקני אהובי
להט פרחיך ישקה אותי
נקטר שפרון מיקב בכחוס
יסקרר חושים במחול ננוס

כשרוח סוערת מטלטלת ענפיו
נשאר הוא עירם מכל עלעליו
גלוי וחסוף ונדמה שאבוד
אך עמק בפנים מהדהד לו העוד

תרמיליו ארכים חומים נקשים
אוצרים בתוכם חיים חדשים
מעצמות מקישה אתם זה בזה
באזני מתנגן עתיד יפהפה

בחצר אצל סבתא

יהודה ניסן

* לזכרה של רבקה התופרת מפתח־תקווה

סבתי רבקה התופרת
בפמח־תקנה נולדה,
הזמנות בפנקס רושמת,
ובכל המושבה ידועה
הוריה מרים ומרדכי החלוצים
בנו מאפייה ראשונה על עצים.
וכך, נכתב בחוצות העיר,
כשכלם נלחמו בקדחת,
מרים לא טמנה ידה בצלחת.

**רבקה התופרת מי לא ידע,
אצלנו במושבה היא אנדה.**

בחצר הגדולה של סבתי
בינות לשני הצריפים,
שם בצריף האחורי נולדתי,
גדל לו עץ ענק של תותים.
מתחתיו נערכו חתונות,
טפסו, אכלו ועשו מסבות.
על ענף בעץ התות,



זן של תות לא מכר,
לטעם ממנו ולמות,
תות "שמי", מלא סקר.

**רבקה התופרת מי לא ידע,
אצלנו במושבה היא אנדה.**

כל ששי בשלכת
סבתא עלים אוספת,
מטאטאת ועושה ערמות,
מדליקה מדורות קטנות.
למרנגולים שבחצר
פזרה זרעונים וקראָה:
"טֵיה", "טֵיה", "טֵיה" כּוּ זמרה.
והמרנגולות מהר הגיעו,
כי הן את סבתא הבינו.

**רבקה התופרת מי לא ידע,
אצלנו במושבה היא אנדה.**

אבל לא הכל היה כשורה,
כשבלילה קבלה הבשורה,
יהודה נהרג, כשרמון נפל לאש,
במלותיו האחרונות לה קרא:



"אמא, אמא", אותה בקש,
על שמו אני נקרא, הנכד הבכור,
את זכרו אנצור, ולנצח אנזכר.

זאת הסבתא שאהבתי,
ממנה הרבה השפלתי.
לה חן, רגישות ותבונה,
היא בשמים עלי מגנה.



עלה קטן

בנימין ברויאר

* השיר מספר, בדרכו, סיפור ידוע על אודות עלה קטן
שקטף רבי אריה ליון, בהליכתו עם הרב קוק.

וכך צעדו דומם
שני צדיקי עולם,
קדושי עליון,
אחוזי שרעפים, צמוסי רזים.

ובהגיגיו כי רבו
רחפה ידו של רבי אריה,
ובלי משים,
בבדרף משחק,
עלה קטפה.
עלה קטן, גזיר דשא, קטנטן ממש.

נתכר כמו פניו
של הכהן הגדול.
מלה לא אמר, פה לא פצה,
רק לחייו לפידים, ראשו כמאכלת אש, אחוז הרהורים:

"הן עלה זה – לגדל נועד,
ומלאך מלמעלה – 'גדל', לו אומר".

בְּכָה רַבִּי אַרְיֵה,
אֶת נִפְשׁוֹ לֹא יָדַע,
אֶת הַכֶּהֱן הַגָּדוֹל צָעַר,
אֶת אֹרֹז וְשֵׁל עוֹלָם יָסַר.

מִנִּי אֲז, נִדְרֵי נִדְרֵי –
גִּבְעוֹל לֹא אָחַז,
גָּזִיר דְּלִשָׁא לֹא נִדְנַד,
עָלָה לֹא חָמַד.

וְאֲנֹכִי –
בְּחִלּוּמֵי רַק בְּקִשְׁתִּי,
לְהִיּוֹת הָעֵלָה –

שְׂרַבִּי אַרְיֵה בְּיָדוֹ אָחַז, וּבְאֲצָבְעוֹתַי קָטַרְי.



אהבת הזית והתאנה

אסתר א. קאפח

לא פחש הזית אהבתו לתאנה
יונק הוא מים וזולל אדמה
אוויר ושמש סוככים עליו
עד כי היה יפה תאר שופע פארות
מהן סכו שמן לרב והותירו עוללות.

לא פגרה אחריו התאנה
באון ובגאון נשאה עלעלה
אנשים וילדים חסו בצלה
תגורות עשו אדם וחוה
עד כי פרחו ותנטה פגיה.

יצאתי להר לפני הסתיו
ראיתי מחנה מפעל אלהי
בדי הזית הכסופים
בזמורות התאנה חבוקים
תאנה וזית נשאו חילם
אל על נקפו צמרתם
אנא שמרנו מאש הלפידים.



תלחש בי סוד

חנה שנהב

הטבע דובר בי
בפריחת צבעוני
היי אצילית
זקופה יפה
עינים למעלה
שאי תקונה

הטבע לוטף בי
בגלי הים
בסערות בדממה
היי בתנועה
גל מצויר בחול
צאי במחול

הטבע לוחש בי
בפריחת רקפת ורודה
היי צנועה מודה
לקבוצת עלים
לוחשים בי אהבה

תלחש בי סוד ההנחה.



שלכת

שירלי שמואל

כמו הסתיו
את עלעליך אט אט
את מעליך משירה.
מתנערת ומנערת
את כל מה שאצריך
כבר הצהיב ונבש,
דקה וקמל.

גם בסתיו
בין עלעלי רוח שרבית
ומתוך מתנק גדול בגרון,
כשאת מחפשת לך
מעט לחלוחית להרטיב
את השממה,
להתיות את אדמתך,
את פרי גנך.



את מוצאת לך רוח אביבית,
מגלה אצלך עוד עֵלָה חֲדָשׁ יָרֵק,
מְדַשֶּׁנֶת ומְשַׁקֶּה,
לא מוצאת לך מנוחה –
תמיד אֵת עֲסוּקָה.

גם כְּשֶׁבְחוּץ שֶׁלֵכֶת
את הָעֵלִים אֵת מְנַעֵרֶת,
מְנַעֵרֶת ומְתַאֲבָרֶת.
מְצַמִּיחָה ומְאִירָה,
מְאֲבָרֶת ומְלַבֵּלֶת
גם כְּשֶׁבְתוֹכָךְ שֶׁלֵכֶת.



אביב רון גרא

הולכים הימים ומתארכים
רוח צוהלת בעלים.
צפרים לבנות כנף
פורשות כנפים מתחת
לרקיע תכלת.
ריחות משקרים,
פסטיבל באויר.

תשוקה פורצת בי
יוצקת טעם לחיים
פשוטים
ראשוניים
שום כוח לא יעצר
בעדה.



ירוקי העד תמר דוד־כריספי

העלים הנושרים
נתקום ממקור החיים
מאבדים את צבעם
וזוכים ליפי חדש
יפיה של שלכת.
העלים ירקי העד
נאחזים
מטלטלים עם הרוח הנושבת
רועדים במטח הגשם
ואינם מרפים.
כבני אדם
בחלוף השנים
כשגופם אינו כתמול שלשום
נאחזים בחיים
שעל פני הקרקע
ומינחלים לעתיד!

הגנן מיפן

נועם מאיר שדות

הגנן מיפן עובד קשה
לאסוף עלי שלכת שנופלים על הדשא
העלים אדמים או זהבים
ככה הם העלים ביפן
בתמונה שנתנה לי אמא
שהיתה ביפן ונהנתה וראתה את מקדש המים
ואני רואה עלים אפרוריים של סתו
עלי שלכת ישראלים
עלים של אהבה.



על (ה) לב צביה רוזנקרנץ־שמש

לא הפריע לי שְהוּא מְעוֹף
לא ראיתי אֶת חֲלָקָיו הַחֲסָרִים
לא פִּסְלֵתִי אוֹתוֹ עַל הַיּוֹתוֹ חֵם
לא חִפְּשֵׁתִי בּוֹ שְׁלֵמוֹת
כֹּל שֶׁרָאִיתִי בּוֹ הַיּוֹתוֹ לֵב מְשֻׁלָּם
הִרְמַתִי אוֹתוֹ בְּעֵדִינּוֹת מִהַמְדַּרְכָּה
נִקִּיתִי מִמֶּנּוּ שְׁאֲרֵי יוֹת סִלְיָה בּוֹצִיִת
הִבֵּאתִי אוֹתוֹ לְבֵיתִי
צִרְפַּתִּי אוֹתוֹ לְעֵץ הַמְשֻׁפָּחֵתִי.
הוּא יָשָׁר הַשְׂמֵלֵב עִם עֵלָה הַתְּאֵנָה
הַתְּקַבֵּל בְּבָדִים פְּתוּחִים לְרוֹנָה
יָשָׁב לְנוֹחַ עַל כַּף צְפוּר גֹן עֵדֶן
כֶּרֶת בְּרִית אֲמוּנִים עִם הַפִּיקוּס
נִרְדָּם בְּצֵל הַתְּמָר
יָדַע שֶׁהִגִּיעַ לְנַחְלָה.



★

חנה מורג

מקפת בעלי זקב
שלקת מפארת אדמה
אורות מבית
פליאה
געגועים.



מדינה בשלכת

יוסי מורג

רוחות משתקות
ברקודי עלים
בין הבתים, הכבישים,
מתחת לעצים.

אנשים בכל סתו
משילים מעצמם
זכרונות, נדרים
אסורים וחסאים

בבתי הספר בגנים
בבתי הכנסת
מלמדים מהי סליחה
ותפלה מהלב.

בבתי הקברות
צמרות מקוננות
אמהות שותקות
בבדידותן .



בירוּשלים סוּחָטִים
אֶת הַנְּכִים
מְחֻקְקִים חֶק ג'וּבִים
וְלֹא בָּא אִישׁ לְסַפֵּד לְחַלְלִים.

עַל דַּעַת הַעֲצִים, הַעֲלִים, הַצְּמֵרוֹת, הַבְּתִים, הָאֲנָשִׁים,
הַמְּצַבּוֹת, הַנְּכִים, הָאֲמָהוֹת, הַחַלְלִים
לֹא... לֹא תִהְיֶה מְחִילָה
גַּם לֹא בְיוֹם הַכְּפוּרִים.



פגישה בשדרה

עפרה מדקר

בשדרה השכונתית
בינות עצים תמירים,
פגש הילד שהיה, אותי,
עטור תלמלים, עיניו בורקות =
חיוך הבהב לי בירכתי הזכרון.

"את הגננת שלי"
למש בקול רך,
"אני זוכר את הענף שנשבר,
העץ בכה,
זה כאב,
הוא הגיר שרף".

התבוננתי בו מכשפת,
עיני נזלו,
רוח נשבה בזהב לבו,
חונה מצאה משכן בנפשו,
בעקבות אשרשתי במרתפי לבו.



"הִזָּה שָׁם עֵץ", לַחֹשׁ בְּרִטְט,
"וְהִיִּית שָׁם, אָנִי זוֹכֵר,
אֶת הַסִּיּוּרִים, הַמְשֻׁחָקִים,
אֶת הַנְּצוֹן וְהַעֲנָף שֶׁהִגִּיד,
טְמֵנֶת זָרְעִים חַיִּים,
בֵּין תַּלְמֵי לְבֵי הַכְּמָהִים".

נִפְגְּשֵׁנוּ שָׁם בֵּינּוֹת לְעֵצִים,
הַיֵּלֶד שֶׁהִפְךָ לְאַגְרוֹנוֹם נוֹדָע,
וְגִנָּת שְׂזֻכָּתָה –
חֲלוֹם קָטָן הִפְךָ לְעֵץ מְסַעֵף.



העלים שנשרו

אברהם (רמז) ישראלי

העלים שנשרו הזכירו לעץ
שהגיעה זמנה של השלכת
זו לא העת להתלוצץ
עליהם להסתלק, ללקת.

צער תקף את האילן ונרעד
כף נשרו עוד עלים וצנחו
הם לא ישארו פה לעד
יצאו לדרך בה קודמיהם הלכו.

נותרו עלים בודדים על האילן
נאחזים בשארית הכוחות
לא מבינים את העץ, על מה הוא לן ?
הם הרי אלה המשלכים לכל הרוחות.

למרגלות העץ הצטברו הנושרים
מתגוללים ברוח וממשיכים בדרךם
אלה נאחרים זה לזה קוראים
לשוב לא ישובו, פה צדיק לא קם.



★

דליהרות הלפרין

לפְּעָמִים,

גם עץ בְּרוֹשׁ, עֵטוֹר סְחוֹר סְחוֹר בְּמִטְפֵּס שְׂיָבֵשׁ
פְּעֻמוֹנֵי פְּרָחָיו אוֹחֲזִים בּוֹ בְּשָׂרֵידי חֵיוֹתָם
שְׁלֶכֶת עָלָיו מְרַקֶּדֶת כְּמַרְבֵּד בְּרוֹחַ סְבִיב לְגֹזַע הַבְּרוֹשׁ
נִדְמָה בְּחִזְיוֹנוֹ
כְּעֵץ חֵג מוֹלֵד עֵטוֹר שְׂרִשְׁקָאוֹת נוֹרוֹת צְבָעוֹנֵיִם
הַשׁוֹלֵם עַל אֶף הַחֲנֻקוֹתוֹ
הַבְּטָחָה לְכֶסֶת שְׁעוֹד תְּשׁוּב
וְלִמְלֵאוֹת שְׂתוֹרֵיק



לא אוהב את הסתיו

אילן ענבר

לא אוהב את הסתו
לא אוהב נשא עונות
פורט על הגיטרה, שיר של-לקת
היה היה קיץ ועכשו כבר סתו
לאן את עונות היכן את עכשו?

את תחזיר אלי
עטופה במעיל אפר
שיערה גולש לאחור
העצים מסביב חשופים
צעדיך קטנים מהססים
אלי את תחזירי.

הגנן ערם עלים בצהב ובכתם
הרוח שורק באזניו – אתה ותום
לא אראה אותו יותר אני הולקת
הגיטרה מנגנת שיר,
על עצים בשלכת.



אני אֶחֶזֶר אֵלֶיךָ
עֲטוּפָה בְּמַעֵיל אֶפֶר
שִׁיעָרֵי גוֹלֵשׁ לְאַחֶזֶר
הַעֲצִים מְסֻבִּיב חֲשׂוּפִים
צְעָדֵי קִטְנִים מִהֶסְסִים
אֵלֶיךָ אֶחֶזֶר .

קר בחוץ הסנאים אוגרים מזון
ונאני לא מצליחה לאגר קצת כוח
קשה לי מאוד אותך לשפח, לברח
הגנן עוד עורם עלים בצאה ובכתם
הרוח שורק באזני – אתה יתום.

את מתחנרי אלי
עֲטוּפָה בְּמַעֵיל אֶפֶר
שִׁיעָרֵךְ גוֹלֵשׁ לְאַחֶזֶר
הַעֲצִים מְסֻבִּיב חֲשׂוּפִים
צְעָדֵי קִטְנִים מִהֶסְסִים
אֵלֶיךָ אֶחֶזֶר ... אלי את מתחנרי.



ירוק בצמרתך

סתו לנצר

עלים של זכרונות עפים ברוח,
וכל שנה שלקת, בא הסתיו.
אולי גם ענפים רוצים לשפח,
את כל אשר אותם, עבר חלף.

אור צנום, יחבק עוד את העשב,
בצל העננים יתפס תנומה.
עודנו מצפים יותר לגשם,
מספיק דמעות ירדו בעלטה.

ברם עץ חכם יודע נזכר הוא,
את כל השרשים אשר גדלו,
לכן הוא מלנה אותם בישר,
צרוכים בענפיו, ובגזעו.

בשלהי עדן, בסוף פריחה תופיע,
תפיג את העצבות שבפרדה.
איך השריר עובד, הנה יודע,
חוזר אט הילק לצמרתך.



עכשיו כאן סתיו

עדנה אפק

עכְשׁוּ כָּאן סְתוּ,
תְּמִיד רַק סְתוּ
עָלֵי אָדָם נוֹשְׁרִים
וּמְזַרְקוֹת שֶׁל דָּם
מְרוֹוֹת אֶת הָעֵצִים

עכְשׁוּ כָּאן סְתוּ
תְּמִיד רַק סְתוּ.

אוּלַי בְּעוֹד שָׁנָה
תִּהְיֶה פֹה עוֹד עוֹנָה



לראות סתיו

יוסי מורג

לראות את הסתו מאשר
ורוקד עם עלה שנשר
מבעד לחלון
שמולך
כמו ציור על הקיר
שהתחיל לנוע
קח אתה מעיל קל
כשאתה יוצא מן הבית
ורוץ לאן שחפצת
גם אם ירד גשם
ותחזר רטוב לגמרי
תמיד תשאיר תמונה
בחלון של מישהו שרואה סתו



אלה

חנה שנהב

* לזכרה של אלה אבוקסיס הי"ד

מבעד לעלי האלה זולגות

טפות שֶׁל אֶבֶל

על פֶּל הטוב וְהיִפִּי

שֶׁקֶמל חֶדֶל

על התם וְהטֹהַר

הַמְזֻהָרִים כְּזֹהַר הַרְקִיעַ

שֶׁלֹּא יִגְמַר

לְעוֹלָם.



הבל סיגל שובל

אלהים מטאטא את הרחובות,
עורם את יגון האדם
לעלנת געגוע

אנדרטה מתבדרת ברוח.

אלהים מסיר מעל עיניו
דוק אבק תפלות
וטומן את הגזם
בבית הקברות
של כל אשר צומח.

החידלון

רון גרא

מנגינת החידלון עולה
ברעד מבכה את חללקיה
פעמוני בית עלמין מצלצלים
מִן
רוכים פורטים בכי על
גבל השמים.
ומן השדה עולה עלה
זהב נקחד
נפקד
הירפא אביב
את אשר עולל הסתו?
התעלה עוד צפור מסבך
ואור יגים במשעול הדרך?



★

יובל ששון

אֶתְמוּל הוֹרִידוּ בְּאֵלִימוֹת רְאוּיָה לְצִיּוֹן
צְמָרוֹת שֶׁל שְׁלוֹשָׁה עֲצִימִים
מִיִּשְׂרָאֵל אֶת הַמְדַרְכָּה
עוֹשִׂים שְׂבִיל אוֹפְנִים
בְּטָלוּ אֶת גִּנַּת הַכְּלָבִים
צְמָרוֹת הָעֲצִימִים לֹא הִפְרִיעוּ לְשִׁפּוֹצִים
גַּם לֹא מַעֲבִירִים מֵעֲלִיָּהֵן חוּטֵי חֶשְׁמֶל
זֶה נַעֲשֶׂה סֶתֶם, בְּלִי מַחְשָׁבָה
בְּלִי שׁוּם אֲגָרוֹנוֹם שְׂיִמֵן אֶת הַהֲנַחָה
"זֶה פְּשוֹט קַל יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לְנִקּוֹת
אֶת הַלְּכָלוֹךְ וְשֵׁהֶם עוֹשִׂים"
הַסְּבִיר לִי מְנַהֵל הָעֲבוּדָה
"עֲלִים", אֲמַרְתִּי לוֹ
"עֲלִים"



קונספציה בירוק

סתו לנצר

וְזֶה הַסֵּדֶר הַחֹזֵר, תְּמִיד הוּא שָׁב,
אֵין קֵץ לְגִשְׁם וּמְנֻצִים רִיחֹת פְּרִיטָה,
מִבְּעַד לְעֵנָן אֶכֶר, עוֹלָה לְפִתְעָה קָרָן אֹר,
וּמִבְשָׁרֶת עַל בּוֹאֵה שֶׁל הָעוֹנָה.

אֵיךְ הַכֵּל נִהְיָה יָרֵק וּמְשֻׁמֵּם,
כְּאֵלּוּ הַנְּצִיחָה רַק עֲכָשׁוֹ הַתּוֹדָעָה,
אִם תִּנְדָּע הַיָּא, אֵל אוֹתָם רִיחֹת שֶׁל קֶסֶם,
אֲשֶׁר הָיוּ טְמוּנִים עֲמֵק בְּאֲדָמָה.

וְאֵת יָדוֹ לְקַחַת אֵל גִּבְעֵה וְאֵל גִּיָּא,
וְאֵת רֵאשׁוֹ טְמוּנָת עֲמֵק בְּשֵׁאֵלָה,
שָׂאֵם יַדָּע הוּא אֵת מְקוֹם גְּעִגּוּעֵיךְ,
הוּא יִמְצָא עֲמֵק בְּפָנִים, אֵת הַתְּשׁוּבָה,

וּגְדִלְתָּם כִּדּוֹ יַחֲדָיו, כְּמוֹ הָעֵשֶׁב,
אֲשֶׁר הָיָה זְקוּק, רַק לְלִטּוֹף שֶׁל חֵם,
וַיִּצְמַח וַיִּתְפַּזֵּר לוֹ לְכֹל עֶבֶר,
יָשִׁיר, יִרְקֵד, יִפְצַח הוּא בְּמַחֹל.



כי בתוך פכלי הגוף, מנוע מעיני בִּשְׁת,
 מפחד ומרגש מתעלם,
 הרי ברור כאן כבר לכל, שזו הדרך,
 הדרך, אשר ידעה היא, רק כאב.

ואם זרע הוא בדמעה את הזרע,
 ברנה, יקצרנה הוא את פרותיו,
 והפרחים אשר ישובו הם לפרח,
 יביא לה כזר עם ניהוחות של סתו.

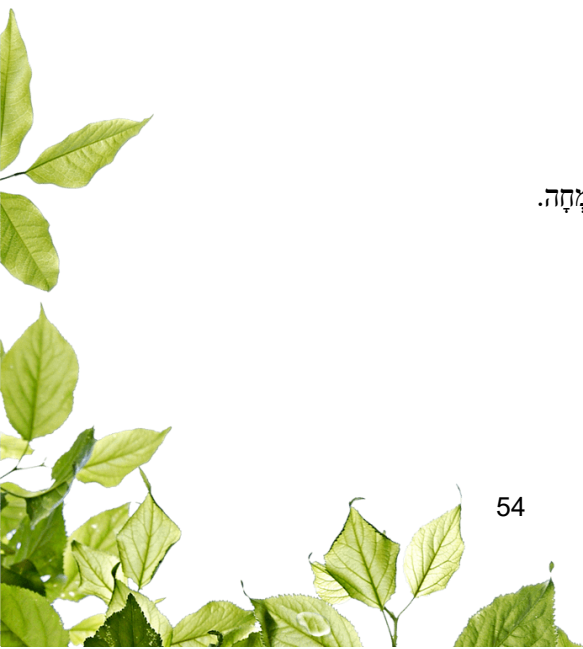


ילדה של קיץ שירלי שמואל

אני ילדה של קיץ
אוהבת כשהשמש
בתוכי זורחת.

גם כשבחויץ מעונן
וגם כששלקת
והרוח נושבת,
מתישבת על ענן,
את קרני שולחת
ולעולם זורחת.

מפזרת לי טפות של תקנה
ומצלחה להשיב לתוכי
עננים קטנים
שעמם אוכל
לרחף לי בין עלעלים של שמחה.



בועז אלבראנס
עדנה אפק
בנימין ברויאר
מינה גורל
רון גרא
תמר דוד־כריספי
נורית טל דורות
דליה־רות הלפרין
דלית ולדמן
אברהם (רמי) ישראלי
סתו לנצר
עפרה מדקר
חנה מורג
יוסי מורג
יהודה ניסן
אילן ענבר
אסתר א. קאפח
צביה רוזנקרנץ־שמש
נועם מאיר שדות
סיגל שובל
שירלי שמואל
חנה שנהב
יובל ששון